AVCI BAYTEKİN
korkulu dakikalar içinde
5
KURUŞ

Azat günlerinin en iyi arkadaşı Afacanınızdır.

Sevgili AFACAN *kardeşlerim,*

Ne o?. İmtihanlardan içinize bir korku mu düştü.

O kadar sararmayınız canım. Nasıl olsa çoğu gitti, azı kaldı..

Şimdiden sonra güzel yaz günleri sizleri bekliyor. Deniz banyoları, kır gezintileri, bağlarda, çayırlarda, tarlalarda sevinçli saatler geçecek. Deniz olan yerlerdeki arkadaşlarıma biricik sözüm:

— Denize koşunuz! dur.

Ankaralı kardeşlerimin kulağına da fısıldıyayım:

— Gazi orman çiftliğine, Karadeniz havuzuna girerek serin serin banyolar yapın. Daha başka bir şey de söyliyebilirim.

— Ankarada çubuklu barajı, yani su deposu hazırlandı. İki dağın arasında biriken masmavi sular tıpkı İstanbulun Boğaziçisi gibi kıvrıla kıvrıla, büküle büküle uzanıp gidiyor. Oraya bir otomobile atlayıp gidiniz. İzin alıp güzel sular içinde güzel yaz günlerinin keyfini çıkarınız.

Ancak, size bilir misiniz, azat günlerinin tatlı dakikalarını kim yaşatacaktır. Bunu da kulağınıza fısılıyayım:

— Afacanınız..

Afacanınız ya... Azatın üç ayında her Perşembe onu yanıbaşınızda göreceksiniz.

Dün birkaç Afacan arkadaşımdan mektuplar aldım. Birisini başbaşa okuyalım:

AFACAN,

Biz ilk okulun daha son sınıfına gelmiyen talebeleriyiz.. Karnelerimizi aldık. Büyükler imtihan için düşünsünler. Şimdi Yenişehirde bütün arkadaşları bir tasadır aldı.

— AFACAN ***da azat yapacak mı?.. diye!.. Kuzum*** AFACAN ***böyle bir şey aklına gelmedi değil mi?..***

— Azat...

Bu kelime çok güzel ama sakın bizim gülünçlü sevgili dergimizin yanına uğramasın..

Biz Bay Tekinden nasıl uzak kalabiliriz. Onu iple çekiyoruz.

Biz Hintillerindeyi okumadan durabilir miyiz?.. Doğan için, Alp için merak içindeyiz.

Biz Tarzanı nasıl okumadan koca bir tatil yaparız. Bunun yolu yok. Çünkü haftayı bile zor buluyoruz.

Biz Keloğlanı yıllardır bekliyorduk. Onu iki üç hafta içinde bırakamayız..

Biz Şarloyu görmeden olabilir miyiz?.

Ya Masalsız nasıl dururuz?..

Hele Pire Nurinin yaramazlıklarına gülmezsek bütün üç ay azat gamlı günler gibi geçer.

Ya AFACAN ***ın dünya yolculuğu..***

Kuzum AFACAN***.. 29 uncu sayıda bize cevap ver, olmaz mı?..***

Ankara: Yenişehir
Türkân Olcay

Bu ne merak böyle Türkân Olcay.. Bizi o kadar vefasız mı sanıyorsun?. Afacan dört yıldır hangi azat ayında sizi yalnız bıraktı, hangi hafta çıkmadı. Hangi tatil:

— Biz de üç ay tatil yapacağız?. diye sizi bırakıp gitti. Allah göstermesin, üç ay kapamak demek, bütün bütün kapanmak demektir.

Korkma Türkân Olcay.. Biz varımızı, yoğumuzu ortaya koymuşuzdur.

Faruk Gürtunca, Türk çocuğunun ağabeyisidir. Şimdi daha çok çalışacak, daha çok uğraşacak, ta ki size en güzel bir Afacan çıkarsın diye!. Siz yazın ince esintisi altında kırda, bayırda dolaşırken biz size sıcak odalarda, makineler başında, kurşun kokuları, mürekkep kokuları içinde renk renk dergiler arıklıyacağız.

AFACAN AZATIN HER HAFTASINDA ÇIKACAKTIR.

AFACAN SİZİN EN SEVİĞ BIR TAYDAŞINIZDIR.

AFACAN AZAT GÜNLERİNİZDE SİZİN EN SEVGİLİ YOLDAŞINIZ. ARKADAŞINIZ. HER ŞEYİNİZDİR.

ARKADAŞLAR,

Eğer şehire inemeyip «AFACAN» ı alamıyacak arkadaşlarımız içinizde varsa bize üç aylık abone olsunlar. 15 sayıyı adreslerine posta ile göndeririz. Üç aylık abonelerimiz (75) kuruştur.

Gözlerinizden öperim, sevgili kardeşlerim.

Her çağ sizin
AFACAN

Üç ay ders kesiminde AFACAN her hafta sizinle beraberdir.. Unutmayın!..

Avcı Baytekin

Sizi heyecandan heyecana sürükliyen bu resimli ötkünç yakında kitap halinde bol resimlerle çıkıyor.

Avcı Baytekin Yaban Hayvanlar Arasında

— GEÇEN SAYIDAN — No. 29

236 — Bay Tekin arkadaşlarını yanına çağırarak:

— Çok dikkat edilecek yerlerden geçiyoruz. Gözlerimizi dört açmalıyız. Berd sen sol taraftaki çayırdan yürü.. Ben de sağ yamaçlarda ilerliyeceğim. Adamlarımız da bizim işaretimizle yol alırlar, dedi.

237 — Bay Tekin arkadaşlarına lâzım gelen emirleri verdikten sonra tepelere doğru tırmanmağa başladı. Kendi kendine:

— Belki büyük bir tehlikeye atılıyorum. Ancak, en iyi gözetleme bu tepelerden olacak! diyordu.

238 — Tam dağın yüksek bir yerine gelmişti ki havada vızıldıyan bir kurşun şimşek hızile başının üstünden şapkasını alarak geçti. Bay Tekin silâhın patladığını duyar duymaz geriye doğru kendini çekmiş, bu suretle kurşundan kurtulmuştu. Şapka delinmiş, ne olurdu sanki?

239 — Bay Tekin hemen yere uzandı:

— Ha.. ha.. ha.. diye güldü. Benim hakkım vardı bu işlerde.. Red adamların yanındadır. Ne o karşıda bir ayna işareti var?.

Dedi.

240 — Ayna ile işaret yapan, arkasından Red'in geldiğinin farkında değildi. Red:

— İndir aşağı o aynayı, at yere.. diye haykırdı. Sonra:

— Senin de ne çeşit bir insan olduğunu anladım.. diye gürledi.

241 — Maberd adındaki bu adam geriye dönünce şaşırdı, taşa dayalı silâhını alarak ateş etmek istedi. Red, daha önce davranarak tabancasını çekti, bir beyaz duman etrafı kapladı. Kurşun bir metre ilerideki haydudun göğsüne saplandı, deldi, geçti.

242 — Adam yere düşünce Red:

— Desenize, siz de haydutlardan birimişsiniz?. Diye haykırdı. Yaralı adam:

— Evet.. Ancak, yalnızca ben... değil... lim.. ben.. ben...

Diye kekeledi, kaldı.

— Daha var —

Dıkkat: Armağanlarımız Cumartesi günleri dağılmaktadır

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCU

Yazan : *SEZAİ ATİLLA*

Kayıktaki İngilizler, merdivenin kendilerine gelen ucunu sandaldaki yerine takarak sıkı sıkı çektiler.

Artık işe başlamak çağıydı. Birdenbire baş taraftaki kaptan kamarasının kapısı açıldı, uzunlamasına güverteyi aydınlatan bir ışık belirdi. Sendeliyormuş gibi duyulan ayak sesleri gittikçe kuvvetlenerek güvertede Raca Karoldi göründü. Gözleri donuktu. Şüpheli bakışlarla ortalığı gözden geçirerek orta güvertede durmadan çene yarıştıran kendi adamlarına baktı. Biraz nefeslendikten sonra döndü, sallana sallana kamarasına girdi, kapı kapandı. Ortalık gene eski karanlık sessizliğe büründü. Pat! diye çıkan bir sesten racanın kendisini odadaki koltuklardan birisine şöyle gelişi güzel savurduğu anlaşıldı.

Doğanın nerdeyse soluğu kesilecekti. Raca bilmiyerek kaptan köprüsünden aşağıya doğru baksaydı olmuştu olacaklar. Daha çok düşünmeden küpeşteden atlıyarak bir kedi gibi ipek merdivenden aşağıya kaydı, sandala bindi.

Bunun ardından da Alp atladı, ancak daha merdivenin ortalarından havada sallanırken güvertede yerde yatan Malai'lerden birisi kalktı. Neler oluyor diye birdenbire zıpladı ve bizim çocukların kaçtığı yere yaklaşarak baktı:

— Kalkın! kalkın! beyazlar kaçıyor, kalkın! diye sesi çıktığı kadar haykırmağa koyuldu. Şimdi güverteyi bağrışmalar, çağrışmalar, koşuşmalar doldurmuştu.

Yarı sarhoş vahşiler sağa sola koşuşuyor, ortalığı korkunç sesler sarıyordu.

— Arkalarından!! Durmayın arkalarından!!

Alp artık her dakikanın değerli olduğunu kavramış, ellerini koyuverince güm! diye sandalın içine yuvarlanmış, zor bin belâ:

— Çekin!! diye inlemişti.

Altı kuvvetli kol birdenbire küreklere asılıverince sandal hızlandı. Canavarların kudurmuş seslerine sandaldan yükselen alaylı bir kahkaha sesi karıştı.

Dördüncü Parça

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

Kayık dalgaların üstünde uçuyordu. Fakat «Timsahın» güvertesinde de boş durmuyorlardı. Sekiz tane Malaili tarafından kürekleri çekilen büyük bir kayık arkalarına takılmış geliyordu. Çocuklara yetişerek İngilizlerin elinden almak pek te kolay bir iş değildi ama her taraf tehlike ile doluydu. Buraları da sarı derili yabanilerin ülkesiydi. Kıyılardan, küçük körfezi kapatan sazlıklardan bir solukta bir çok yerlilerin çıkması çatanayı da ele geçirmesi zor bir iş değildi.

Kaçaklar, çatanaya ulaştılar. Sandalı yukarıya çektiler, arkalarından gelenler daha ortalıkta görünmüyorlardı.

İngiliz kumandanı Barrow, Doğanla Alpı güvertede görünce:

— Eh, dedi, delikanlılar şimdi ne yapacağız sizinle bakalım?

Çocuklar cevap vermediler. Sabah ta yaklaşmış, ortalık ağarmağa başlamıştı. Çatananın olduğu yerle Padarug şehri arasında üç dört mil kadar bir yol vardı. Gemi demir aldı, yola çıktı. Bu çağda çatananın kumandanı Doğanla Alpa:

— İsterseniz bizimle beraber kalabilirsiniz! demişti.

Çocuklar kumandanın bu sözünü büyük bir sevinçle karşılamışlardı. Deniz sessizdi, güzel güzel yol alıyorlardı.

Çatananın direğinde bir İngiliz bayrağı çırpınıyor, baş tarafında da iri harflerle yazılı olan «VİOLAN» adı okunuyordu.

Timsahın güvertesinden indirilmiş olan bütün yelkenli kayıklar çatananın ardından koşuyorlardı. Biçimsiz yerli yelkenlerinin arasından sapsarı renkli yerlilerin kızgınlıktan kudurmuş suratları görünüyordu. Bunların savurdukları çeşit çeşit küfürler çatanadakilerin kulağına kad geliyordu. Artık güneş te doğmuştu.

Çevrsei bir çok sayısız mercan y ğınları ve sivri sivri kayalıklarla dolu ol Pula Pizang adası sol taraflarında g ründü. Sağlarında da Sumatranın kay lıkları belirmişti. Büyük granit parçal rının arasında kayalar bir kapı biçi almıştı. Bunun altından geçip Padaı şehrine doğru gidilecekti.

Kumandan:

— Oyunu kazandık çocuklar! de Burası çok karışık bir yerdir. Biz çat nayı geçiririz ama onlar yelkenlilerini g çiremez. Suyun içinde görünmiyen kay lara çarparak paramparça olurlar. T lihiniz varmış doğrusu. Şöyle bir kul kabartırsanız sarı canavarların kızg homurtularını, küfürlerini kolayca duya sınız.

Geminin kumandanı mülâzim Barro

— Durun, dedi, şunlardan tam ay lacağımız çağda sarı yabanilere bir s lâm sarkıtalım.

Hemen geminin küçük topunun başı koşarak kez aldı Top patlayınca başta kayık sular ve tahta parçaları kaldırar parmparça oldu.

Yollarına devam ettiler, tehlikeli y leri çoktan geçmişlerdi. Deniz de şehi yaklaşıldıkça büsbütün durgunlaşm sessizleşmişti.

Padang ırmağının iki tarafına kur muş olan ayni isimdeki şehir de görü müştü. Nehire girdiler, bir çok yerli evl arasında yüksek kazıklar üstüne kur muş Avrupalıların evleri de görünüyord Bunlar hep Bambu kamışından yapılm tı. Etraflarında güzel büyük bahçel vardı.

Violan bir arştırma yolculuğunda duğu için Padang şehrinde hemen l durmadan nehir yukarı yoluna deva etti. Gide gide artık öyle bir yere ulaş lar ki nehir yükseklești. Çatana dal ileriye gidemez, karaya oturdu. Bu dan öteye yaya olarak yolculuk yapm

İçlerinden birisi:
— Yabancıların Batta oymağının topraklarında ne işi var?. Dedi Hepsi korkunç korkunç kaşlarını çattı.

gerekiyordu.

Komutan yanına dört adam aldı, ötekiler çatanada kaldılar. Doğanla Alpı ister gelin, isterseniz çatanada kalın! diye kendi isteklerine bırakmıştı. Doğanla Alp dururlar mı? Karaya çıkanlarla beraber bulunmağı daha doğru, daha güzel buluyorlardı. Gemide bulunan ressam Hardingtan da kendi isteği ile bunlara karıştı.

Yürümeğe başladılar, yol çok karışık, çok ta yorucu bir yoldu.

Alp doktor «Lavrens» in omuzuna vurarak:

— Heyyy! Şurada oynaşan şeyler de ne? dedi.

Yakındaki bir ağacın üstünde oturan beyaz tüylü kedi gibi bir hayvanı parmağile gösterdi.

Doktor «Lavrens» sevinçle ellerini uğuşturarak bir işaret yaptı. Yolcular hep birden saklandılar. Sumatra adasının «Sis Panteri» ni seyredeceklerdi. Sis Panteri bunları farkedememişti. Çünkü rüzgâr oldukça da büyük bir hızla hayvanın tarafından bizim yolculara doğru esiyor, hayvancağız bu yüzden koku alamıyordu.

Birdenbire hepsinin gözünün önünde eşi görülmemiş bir oyun başlamıştı. Aşağıdaki dallarda panter bir yerden ötekine atlıyor, mırıldanıyor, yerinde duramıyor, bir daldan öteki dala sıçrıyordu. Bu çağda da ağacın üstündeki yapraklar da hışırdıyor, sanki orada da bir hayvan tıpkı panter gibi bir daldan bir dala atlıyordu. Fakat yuakrıda oynıyan hayvan görünmüyordu. Yolcuların kulağına ağacın tepesinden tuhaf bir viyaklama sesi geldi. Yapraklar, meyvalar döküldü.

Doktor Lavrens:

— İşte, işte! dedi, tepede bir maymun var. Dalların hışırdadığını, sallandığını görüyor musunuz? Maymun atlıyacağı yeri ölçmeğe uğraşıyor. Yanındaki ağaçlar uzakta olduğu için atlıyabileceğine aklı kesmiyor, bir sağa bir sola zıplayıp duruyor.

— Panter de bunu biliyor!.. Yukarı dallar ince olduğu için kendisini çekemiyeceğini anlıyor, yukarıya çıkamıyor. Maymunu bekliyor, homurdanıp duruyor!

— Şunu vuralım mı?

— Yook! Yook!-Şimdi değil! Bekleyin biraz bakalım ne olacak?

Tam bu çağda dalların arasındaki zayıf viyaklama sesi birdenbire yükseldi. Siyah bir gövde bir ok hızile havanın boşluğuna fırladı. Panterin üstünden aştı. Panter de sıçramak isterken altındaki dal çatır çatır kırılınca canavar boylu boyunca otların arasına yuvarlandı.

Maymun bir yıldırım hızile gözden kaybolmuştu.

Doğanla Alp tetiğe dokundular. İki kurşun Sis Panterini öldürdü. İlk av yapılmıştı. Bilgili doktor hemen fırladı. panteri bir sağa, bir sola çevirdi. Her tarafına güzelce baktıktan sonra parmaklarını beyaz tüylerin arasından çekerek Doğanla Alpa:

— Teşekkür ederim çocuklar! dedi, sonra da:

— Bu hayvan yepyeni bir hazinedir. Bunun derisini Avrupaya ilk defa götürmek şerefi bu iki Türk çocuğunun yardımile bizim olacaktır. dedi.

Korkunç bir görünüş keyiflerini yarı yerde bıraktı. Çalılıkların arasından birdenbire sekiz on tane, tepeden tırnağa kadar silâhlı yerli çıkıvermişti. Görünüşleri çok korkunçtu, suratlarından yabanlık akıyordu. İçlerinden birisi pis bir ingilizce ile:

— Yabancıların Batta oymağının topraklarında ne işi var. Buraya ne diye geldiniz? Buralarını yağma ederek mallarımızı çalmak için değil mi? dedi.

Bu sözlerin korkunçluğunu on vahşinin birden çatılan kaşlarındaki ürkünç çizgiler tamamlamıştı. Aynı adam:

— Siz bizim kutsal kanunumuzu çiğnediniz, bu sizin canınıza mal olacaktır! Diye kükredi.

Komutan rahat rahat, hiç heyecan göstermeden vahşilere sokuldu. İnandırıcı ve tatlı bir sesle:

— Daha var —

TARZAN: 17

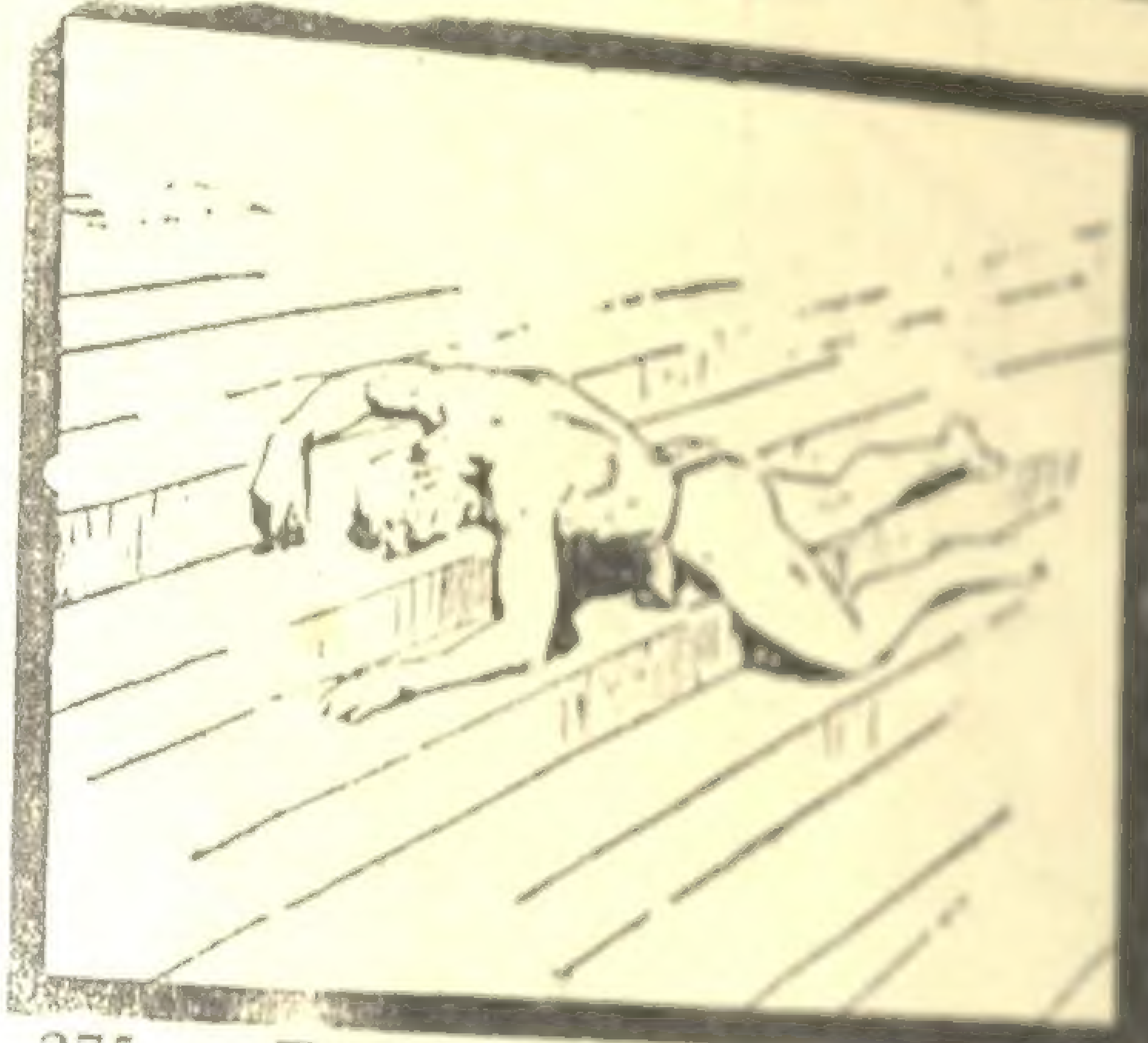

275 — Zavallı Jan Kursiye gorillerin merdivenleri tırmanmasile yerlere yuvarlanmıştı. Yerinden kalkamıyor, inim inim inleyip duruyordu. Gorillerin kuvvetli pençeleri kemiklerini ezmiş, etlerini morartmıştı. Yerde uzanmış, kalmıştı.

276 — Mısır [illegible] Firavunun Nikatris adında çok güzel bir kızı vardı. Genç uşaklarile büyük sarayın içinde geziniyor, uşak kızlar da büyük yelpazeler sallıyarak onu serinletiyorlardı.

277 — [illegible]

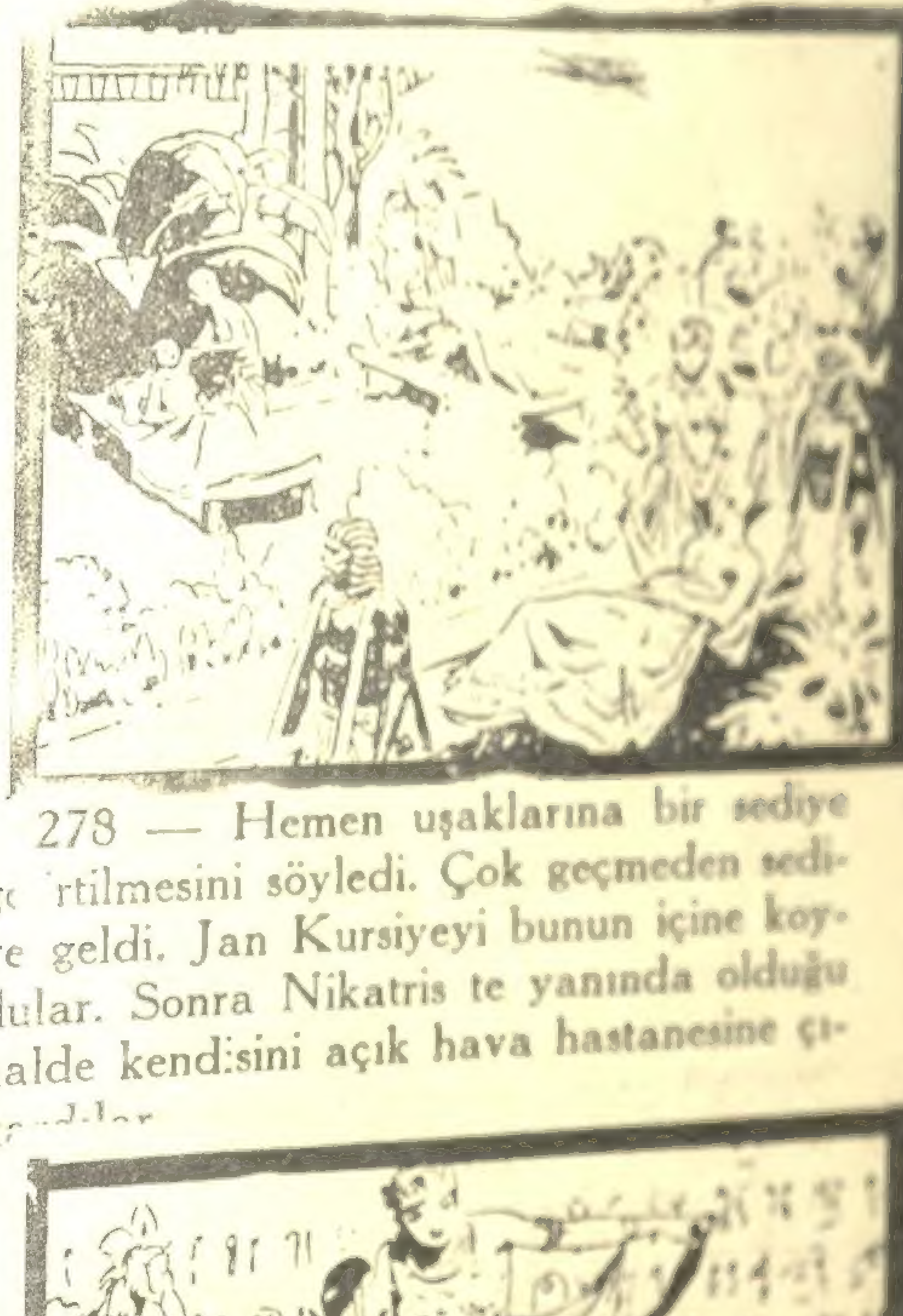

278 — Hemen uşaklarına bir sediye getirilmesini söyledi. Çok geçmeden sediye geldi. Jan Kursiyeyi bunun içine koydular. Sonra Nikatris te yanında olduğu halde kendisini açık hava hastanesine çık...

279 — Jan Kursiyeyi gördüğü ilk günden beri Firavunun kızı Nikatris'in yüreğinde tuhaf bir üzüntü doğmuştu. Bu, Jana, Avrupalı beyaz adama karşı duyduğu bir sevgi hissinden başka bir şey değildi.

280 — [illegible]

281 — Jan Kursiye az zamanda eski Mısır yazısını öğrenmişti. (Hiyeroglif) denilen bu yazı bir takım resimlerin yanyana gelmesinden ileri geliyordu. Genç delikanlı eski Mısır tarihini güzel sevgilisinin yardımile öğrenmiş oldu.

282 — Tarzana gelince: Bu arada o, baş papazın elindeki yanar [illegible] bakıyordu. Birden aşağıdan yukarı doğru bir kapak açıldı. Baş papaz elindeki yanar meşali [illegible] Tarzan şaşkınlıkla bakıyordu.

283 — [illegible]

284 — [illegible]

285 — Büyük papaz aşağıdan gelen bu feryadı duyunca birdenbire bağırdı:
— Tanrılarımız hainlerin cezasını verdi. Tarzan eğilerek aşağı bakmak istedi. Bu sözlerden hiç bir şey anlamamıştı. Tanrı hangi hainlerin cezasını vermişti?

Bunu düşünmeğe vak[illegible] baş papaz ikinci bir kapağı[illegible] Tarzana doğru başını çevirdi [illegible] kralı korkudan taş gibi don[illegible] deliğe doğru iğildi. [illegible] doğru fışkırıyordu.

286 — [illegible] Tutankonun [illegible]

287 — Büyük papaz bu güzel çocuğun maymunlar tanrısı Tath'a adanmasını düşündü. Onun oğlu olacak, onun için yaşayacaktı. Küçük ne güzel, ne minimini bir prensti.

288 — Genç pren[illegible] sonra günlerini hep maymun[illegible]da geçirdi. Çocukluğu may[illegible] beraber ilerliyor, küçük yav[illegible] koşuyor, oynuyor, taklalar atıy[illegible] maymun gibi çeviklik gösteriyordu.

289 — [illegible]

290 — Prens 14 yaşına geldiği zaman büyük oluklarını, tapınak saraylarının kapılarına, duvarlarına kazılmış Hiyeroglif yazılarının deliklerine basa basa en aşağıdan en yukarılara kadar korkusuzca tırmanabiliyordu.

291 — Tutankon art[illegible] genç bir delikanlı olduğu zaman m[illegible]unları basta girmemiş ormanlara ka[illegible] güdüyor, onların dilini öğreniyor ve[illegible]ük maymunlarla bile güzelce konuş[illegible]alaşabiliyordu. Oysam ki Tarzanın tam[illegible]aymunlar kralı olduğundan ondan h[illegible] bile yoktu.

— Bitmedi —

Keloğlan Dünya

Başından geçenleri bütün çocukların kahkahadan kırıla kırıla okudukla

— İşte! dedi, bizi çağiran kiz da yeldi... Biz yolcuyuz! bileti da yok parasi da yok, akli da yok boyle bir yolcuyuz!

Kaptan kıza döndü:

— Bu bayları tanıyor musunuz? dedi.

Genç kız güldü:

— Evet! dedi, gemiye ben çağırmıştım.

— Peki içeride nasıl kalmışlar?

— Bilemiyorum. Fakat herhalde bir gemi ile gezebilmeleri için ne lâzımsa yapılacaktır. Siz yalnız kendilerine kamaralarını gösterin!

Ben saygı ile yerlere kadar iğilerek Mısırlı kızı selâmladım.

Yeni bir serüven başlamıştı. Beş parasız İstanbul sokaklarında gezerken lüks vapur yolcuları arasında Afrikaya gitmek Abrahamın çok hoşuna gitmiş olacak ki bir Hint padişahının sarayını andıran kamarasına girer girmez:

— Yaşasin millet!.. diye bağırdıktan sonra kendini yumuşak yatağa attı, bir kaç kere zıpladı.

— Yeloğlan, dedi. Hiç aklimdan çıkmaz! Sen büyük bir adamsın, şükür allâha ki seninlan yeziyorum!

Dedi.

Abraham, yola çıktığımızdanberi ilk defa ağzını değiştirmişti. Beni öğüyordu. Bundan da anladım ki işler yolunda.

NİL NEHRİ ÜZERİNDE

Tam iki gündür Nil nehri üzerindeyiz. Benim uslu durmaz, dert dinlemez, dik kafamın yüzünden, buzlu şerbetler içtiğimiz, soğuk havalar içinde gezdiğimiz lüks vapurdan indik, kızgın güneş altında, cayır cayır, yanan, sularında timsahlar, su aygırları, kaynaşan Nil üzerinde ufacık bir motora bindik.

Sıcağın zorluluğundan kendinden geçen Abraham motorun ucunda yüzü koyun uzanmış, bir eli suyun içinde, diğer eli göğsünde sayıklayıp duruyor

Lüks gemiden inip te buraya niçin geldik? Nereye gidiyoruz? Bunları sırasile söylemeden evvel başımızdan geçen korkunç olduğu kadar da gülünç bir işi size anlatayım.

Motorlu kayığımızı bazı yerlerde yanımızdaki adamlar kenara çıkıp yedekte çekiyorlardı.

Bu sırada ben de kayığın altındaki kamaraya, belki daha serin olur düşüncesile gizlenmiş, uyumağa çalışıyordum. Birdenbire yukarıda bir bağrışmadır koptu.

Abrahamın cırtlak ve korkak sesi ortalığı inim inim inletiyor, yerli uşaklarımızın garip seslerile karışarak müthiş bir gürültü yapıyordu.

— Ne oluyor? diye güverteye fırladım. Aman yarabbi ortalıkta kum gibi arı kaynıyordu. Meğer yedekçiler nehir kenarındaki sazlıklarda saklı olan arıları ürküttüklerinden bunlar önce on üzerine üşüşmüşler, boğuyorlarmış.

Herifler can korkusile kendilerini atıp bizim kayığa gelince arılar da a larından yetişip kayığı sarmışlar.

Bu sırada kendinden geçmiş, g bağrı açık, baygın bir halde eli suda rinlemeğe çalışan Abrahamın tep de üşüşmüşler, hemen hepimize bir iki arı üşüştüğünden, ben Abrahamın ve arkadaşların haline daha acımağa bulmadan tepeme, yüzüme, gözüme, tarafıma arılar girip beni sokmağa ladıklarından can acısından ben de pınmağa başladım. Baktım olacak değil, kaldırdım kendimi suyun içine tım.

Bir kere nehirin dibine erdim an arıların vücudümde bıraktıkları iğn rin acısı da her babayiğitin dayana bir acı değildi. Suyun yüzüne çıktı zaman kenara doğru yüzmeğe başlad

Kayıktakiler:

— Kenara gitme!.. diye bağırd amma, can acısından bir serseme dön güm için anlıyamadım. Kenara çık

Orada bulunan dört adamımız hemen tuttukları gibi boğazıma ka çamurun içine sokup çıkardılar.

Ve bizi keçelere, kâğıtlara sara bir dereceye kadar arıların hücumun korudular. Lâkin açık gözün biri g

Çizen: ORHAN DOLON

AFACAN DÜNYAYI

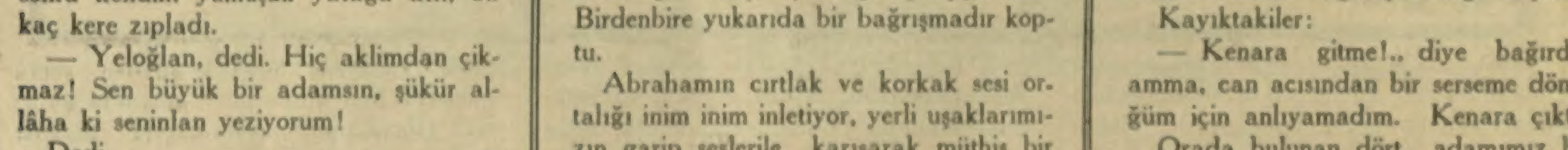

160 — Sıçan dolmasından sonra Afacana güzel bir Çin pilavı getirdiler. Ancak, ne Afacan, ne de Topuz bunu yemesini bilmiyorlardı. Çinliler pilavı kaşıkla değil iki çubukla yerlerdi.

161 — Şarbay, çubukları güzel güzel tutarak pilavı atıştırıyordu. Afacan da, Topuz da, Bilgin de aç kalmışlardı. Bir şey yiyememişlerdi.

162 — Biraz sonra hoşafa benzer yemek geldi. Bunu da kaşık yerine delik bir sazla içeceklerdi. Ne ise üç kadaş yalnız bu işi becerebildiler. Hoş içtiler.

Şampiyonu

ğlan'ın yeni bir romanı. *Yazan : Aptullah Ziya KOZANOĞLU*

sahildeki çalılara ateş verdi. Islak sazların yanmasından doğan duman ortalığı birbirine kattığından arılar ürktüler. Biz de gün bugün diyip, motora atlıyarak kenara kapağı attık.

Yerliler bizi boy sırasile çayıra serdiler, keçelere ve çamura batmış bir halde yanyana dizildiğimizden acı olmakla beraber çok gülünç olmuştuk.

Yüzü gözü şişmiş olan yoksul Abraham çamurlu ellerile, çamurlu kafasını kaşıyarak saçlarının arasına kadar giren arıları bulup, yere atıyor ve çiğniyordu.

— Geçmiş olsun Abraham!.. diyecek oldum.

Vay sen misin diyen, açtı ağzını, yumdu gözünü:

— Yeloğlan! dedi. Ortaköyde kabak çeyirdeyi, çiroz satmak dururken yelip burada arilarlan cumbuş edene enayi derler!

Tepem attı:

— Enayi isen enayisin, sana kim değilsin dedi. Gelmiyeydin!

— Yelen ben miyim? Bezin akilda bu işi sen koydun!

Abraham belki daha çok ta söylenecekti. Fakat birdenbire ortamızda tuhaf bir yaratık gözüküverdi.

Üstü başı simsiyah olan bu şey iki karış boyunda ya vardı, ya yoktu. Yerlerde yuvarlanıyor, takla atıyor, inliyordu. İşin tuhafı da Abrahamın yanından ayrılmadığı halde Abrahamın bundan hiç ürkmemesi idi.

Hepimiz:

— Bu ne diye bağırarak yerimizden doğrulduk, fakat Abraham hiç tınmadı bile:

— Ne oluyorsunuz be?.. Oturun oturduğunuz yerde!.. diye üstelik bizi azarladı da..

İşi derhal anladım. Yerde yuvarlanan yaratığı göstererek:

— Abraham bu ne?.. diye haykırdım.

O sert bir sesle:

— Kopçini! dedi.

— Şuna köpek desene! diye cevap verdim.

— Yöpek möpek her neyse işte!

— Peki bu hali ne? Bu ne biçim köpek, bunu da yeni mi buldun?..

— Hayir! Yöpek bezin eski yöpektir. yalniz arilar sokuncaz onun da cani yok mu? Çamurladik, sardik!

— Peki ben sana bu uğursuz köpeği beraber getirme demedim mi?. Boğarım bu köpeği herif!.. Öldürürüm. Köpekle yola çıkılmaz!.. diye bağırarak yerimden fırladım.

Bereket Zehra araya girdi de iş yatıştı.

Bizi buralara kadar getiren Mısırlı kızın adı Zehra idi.

Uzun sözle başınızı ağrıtmak istemiyorum. Bundan sonra bu Afrikada başımıza öyle umulmadık şeyler geldi ki anlatsam senelerce yazmakla bitmiyecek, iyisi mi işin başını kısa keseyim de, asıl bizim görüpte sizin görmek değil aklınızdan bile geçmiyen yerlere gelelim.

Meğer Mısırlı Zehra bu vapura dadısile birlikte gezmek için binmiş, vapurun dönüşünde Mısırda kalacakmış. İstanbulda iken Mısırdan aldıkları bir telgrafta babasının Afrika içlerindeki çiftliklerinde gezerken vahşiler tarafından kaçırıldığı için derhal geri dönmesini bildirir bir telgraf almış.

Genç kız aklı bu ya, daha telgrafı alır almaz gidip babasını bu vahşilerin elinden kurtarmağı aklına koymuş, sonradan beni de şoförlerle kavga ederken görmüş, tam o sırada da dünya şampiyonu Tüney de oradan geçiyormuş:

— İşte demişler dünya şampiyonu Tüney!

Zehra:

— Tamam demiş vahşilerin elinden babamı kurtaracak adam!..

Sonunu biliyorsunuz.

Yolda bir kaç kere benim Tüney olmadığımı söyliyecektim. Çünkü başkasının adile gezmeğe erkekliğime yediremiyordum.

— Daha var —

(GEÇEN SAYILARIN ÖZÜ)

Afacan, Topuz ve arkadaşları Bilgin, kapalı oldukları Çinli korsan gemisinde dümenciyi bağlamışlardı.

...OLAŞIYOR

163 — Yemekten sonra Şarbay konuklarını bahçeye çıkardı. İki adam çağırarak uzun saçlarını biribirine ekletti ve güzel bir salıncak kuruldu. Topuz salıncağa oturarak güzel güzel sallanmaya başladı. Çinceyi biraz eskiden bilen Bilgin Şarbayla konuşuyor, öteki durmadan afyon çekip duruyordu.

164 — Eğlence bitince Şarbay adamlarına:

— Gidiniz, gemideki çuval içinde bulunan afyonları getiriniz, buyruğunu verdi. Oysam ki çuvallarda korsan Çinliler bağlı bulunuyordu.

— Daha var —

ÖYKÜ

(Rus) ve (Hint) (Hikâyesi)

Pinti

Kazanda Ali adında zengin bir tecimen (tüccar) vardı, ancak, son derece pinti idi. Bir gün nasılsa gezmeğe çıktı: Yolda giderken bir dilenci gördü. İhtiyar oturuyor, sadaka istiyordu:

— Ey acıyan insanlar, ihtiyara bir sadaka veriniz!

Zengin tüccar dilencinin önünden geçti. O sırada arkasından fakir bir köylü geliyordu, dilenciye acıdı, ona kırk para verdi. Zengin tüccar utandı. Durup köylüye:

— Baksana hemşeri, dedi, bana ödünç olarak kırk para versene! İhtiyara vereceğim, ufaklığım yok.

Köylü zengine bir kuruş vererek:

— Paramı almak için ne zaman geleyim? diye sordu.

— Yarın gel!

Ertesi gün fakir köylü zenginden bir kuruşunu almaya gitti, evinin büyük avlusuna geldi:

— Zengin Ali evde mi?

Ali sordu:

— Evet, ne istiyorsun?

— Bir kuruşumu almak için geldim.

— Ah, kardeşim! Sonra gel, doğrusu ya, ufaklık yok.

Fakir adam:

— Yarın gelirim, dedi ve geriye döndü.

Ertesi gün geldi, gene o sözleri işitti:

— Hiç ufaklığım yok! Eğer istersen, liranın üstünü ver.. Yoksa iki hafta sonra gel.

İki hafta sonra fakir adam tekrar zenginin evine gitti. Zengin Ali onu pencereden gördü ve karısına:

— Bana bak karıcığım, ben şimdi soyunur ve sedirin üzerine uzanırım. Sen üstüme beyaz bir çarşaf örter ve baş ucumda oturup ağlarsın. Köylü parasını almak için geldiği zaman ona bugün öldüğümü söylersin, dedi.

Kadın kocasının dediği gibi yaptı. Oturdu, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Köylü odaya girince ona:

— Ne istiyorsun? diye sordu.

Fakir adam:

— Zengin Aliden paramı almaya geldim, dedi.

— Köylü dayı, zengin Ali uzun seneler yaşamanı söyledi ve şimdi öldü.

— Tanrı suçlarını bağışlasın!. Fakat siz izin veriniz de bir kuruşum için ona hizmet edeyim, hiç olmazsa onun günahkâr vucüdünü yıkayayım.

Köylü bu sözleri söyliyerek ateşte kayneyen bakırı yakaladı ve zengin Aliyi istediği gibi haşladı. Ali sıcak suya zor dayanıyor ve yüzünü ekşiterek kımıldanıyordu. Köylü ise:

— İster kımıldan, ister kımıldanma!. Parayı yutacağını sanma! diyordu.

Tüccarı yıkadı, lâzımgeldiği gibi kefenledi.

— Şimdi teyzeciğim, bir tabut satın alınız da cenazeyi camie götürsünler. Ben onun başı ucunda hatim indireceğim.

Zengin Aliyi tabuta koydular ve camie götürdüler, köylü de başı ucunda hatim indirmeğe başladı.

Gece oldu. Birdenbire pencere açıldı ve camie hırsızlar girdi. Köylü menberin altına saklandı, hırsızlar içeriye daldılar, çaldıkları malları aralarında paylaşmıya başladılar. Hepsini paylaştılar. Yalnız altın bir kılıç kaldı. Hepsi onu benimsemek istiyor ve kimse hakkından vazgeçmiyordu.

Fakir köylü olduğu yerden birdenbire çıkarak:

— Ne atışıyorsunuz?. Ölünün başını kim keserse kılıç onundur! diye bağırdı.

Zengin Alinin aklı başından giderek sıçradı. Hırsızlar korktular ve çaldıkları malları bırakarak kaçtılar.

Ali:

— Haydi köylü dayı, paraları paylaşalım, dedi.

Paylaştılar, her ikisine de bir yığın para düştü. Fakir köylü:

— Hani bir kuruş? diye sordu.

— Eh, birader! Sen de görüyorsun ya ufaklık yok.

Zengin Ali böylece bir kuruşu vermemişti.

Alışkınlık

Vaktile deve ile çakal arkadaş olmuşlardı. Birgün çakal deveye:

— Nehirin karşıki yakasında şeker kamışı tarlası var, nehirden geçelim, sen tatlı kamışları yersin, ben de kendime balık avlarım, bize güzel bir öğle yemeği olur, dedi.

Çakal yüzmek bilmediği için deve onu arkasına aldı ve nehirden geçtiler. Deve tarlaya daldı ve şeker kamışlarına sarıldı. Çakal da balıkları ve kemikleri toplamak için nhir boyunda koştu.

Çakal küçük bir hayvan olduğundan çabuk doydu, deve ise henüz yemeğe başlamıştı. Çakal öğle yemeğini bitirdi ve devenin otladığı tarla çevresinde sıçramağa koyuldu, sıçrıyor ve sesi çıktığı kadar bağırıyordu:

Köydeki insanlar çakalın bağırışını işittiler v çakalı koğmak için sopalarla koşarak gldiler; tarlanın çevresinde sıçrıyan v bağıran çakalı, tarlada da otlayan deveyi gördüler. İnsanlar kızdılar, devenin üzerine atıldılar, onu döğdüler ve tarladan koğdular, çakal ise kaçtı.

Döğülen ve canı ağzına gelen deve yavaş yavaş nehir kıyısına geldi. Çakal ona yetişti ve deveye:

— Eve dönelim, dedi. Deve:

— Peki, diye cevap verdi. Çakalı arkasına aldı v nehire daldı. Suyun içinde epice ilerlediler, deve çakala:

— Dostum çakal, sen bana fenalık yaptın. Niçin öğle yemeğini bitirince bağırmağa başladın? Senin bağırışına köyden insanların koşacağını bilmiyor muydun? Niçin bağırmağa koyuldun?. diye sordu.

Çakal:

— Bilmiyorum, dedi. Böyle alışmışım. Yemekten sonra şarkı söylemesini severim.

Nehirden biraz daha ilerlediler. Önce su devenin dizlerine kadar geliyordu, sonra gittikçe yükseldi ve nihayet deve yürmeğe beşladı. Yürüyor ve çakala:

— Suda yuvarlanmak istediğimi bilmiyor musun? diyordu.

Çakal:

— Niçin yuvarlanacaksın? diye sordu:

Deve:

— Bilmiyorum, diye cevap verdi, böyle alışmışım: Yemekten sonra yuvarlanmayı severim.

Deve su içinde yuvarlanmağa başladı. Çakal düştü ve boğuldu, deve ise kıyıya kadar yüzdü ve başını alıp gitti.

Öz Türkçe

HER HAFTA 5 KELİME

1 — *Muvafık* = 1 — Oydaşık.

2 — Onay.

3 — Yerinde, uygun

Muvafakat etmek = Oydaşmak.

Örnek: 1 — Bu meselede sizinle oydaşık değilim.

2 — Bu önergeyi onay bulanlar ellerini kaldırsınlar.

3 — Bu hareketiniz benim ahlâk anlayışıma uygun değildir.

4 — Oydaşmak her zaman gönülden olmaz.

2 — *Muhalif* = Ayrışık.

Muhalefet etmek = Ayrışmak.

Örnekler: 1 — Bizde ayrışık partiler yoktur.

2 — Niçin her işte ayrışmak hevesine kapılıyorsunuz?

3 — *Zıd* = Karşıt.

Tezat = Karşıtlık.

Örnekler: 1 — Bu iki fikir birbirine karşıt değildir.

2 — Ekonomik girişmelerle Kamuğasığ arasında karşıtlık olmamalıdır.

4 — *Telif etmek* = Bağdamak.

Örnek: Bu iki fikri birbirile nasıl bağdayabilirsiniz?

5 — *Tasvib etmek* = Onamak.

Tasdik etmek = Onaylamak.

Tasdik = Onaylama.

Örnekler: 1 — Bu hareketinizi hiç te onamıyorum.

2 — Cumhur Başkanı son kanunu onaylamıştır.

Not: Gazetemize gönderilecek yazılarda bu kelimelerin osmanlıcaları kullanılmamasını rica ederiz.

ŞARLO HİNDİSTANDA : 5

23 — En sonunda bu ormanın tam eteğine vardığımda artık soluğum kesilmek üzere idi. Daha ileriye gidemiyecektim. Biraz durdum. Kocaman bir goril maymunu güler yüzle bana yanaştı. Ardımdan gelmekte olan herifi görünce birdenbire kızarak onun üstüne atıldı. Sonra da bana tam insan biçiminde bir göz işareti yaptı. Arkasından gitmekliğimi istiyordu.

24 — Tam on ay bu maymun bana bir kardeş gibi baktı. Beraber yaşadık. Beni besledi. Öldürdüğü yamyamın elinden almış olduğu topuzla beni sürü sürü düşmanlara karşı koruyabilirdi.. Ah... Ah... Bu iyi yürekli arkadaşı, tam iki ay kaybettim. Maymuncağız öldü. Onu gömdüm. Ancak bende kendisini andıracak bir hatırası kalmak için gömmeden önce derisini yüzdüm.

25 — Yüzdüğüm maymun derisini işe yarar bir biçimde kullanmağı düşündüm. Yerliler goril maymunlarından çok korktukları için, ben de arkadaşımın pöstekisini giymeğe karar verdim. Ancak, şimdi artık günlerimin sonuna ermiş olduklarını duyuyor gibiyim. Bu sözler Şarlonun yüreğini oynattı. «Ah!.. Ben de öyle» dedi. Bir de baktılar ki aşağıda dört yerli kendilerini gözetliyor. Arkadaşı bunu görünce «hiç korkma, dörde karşı iki kişiyiz ama, onlarla başa çıkabiliriz» diye söylendi.

26 — Şarlonun, hakanın sofrasında kızartma eti diye kullanılmak üzere götürülmüş olduğu adada dört yerliden başka kimsecikler yoktu. Ötekilerin hepsi birbirini yemişlerdi. Demek ki şimdi adada hakan, büyücü doktor ve iki uşaktan başkası yaşamıyordu. Goril póstekili gemici boyuna «Şarlo, dostum biz bunları pataklarız» diye söylenip duruyordu.

27 — Şarlo da «doğru mu söylüyorsun» diye sorunca ötekisi «sen hiç üzülme; denize bak.. Krap yatı gene gelmiş.» Gemiden bir kayık indirildi. İçinde bir gemici ile kaptan Raskas vardı. Karaya varır varmaz kaptan koşa koşa kral on üçüncü Ki-Ju-o-Yo-Yo nun karşısına çıktı.

28 — Bunların görüştükleri yerin tam üstündeki kayadan Şarlo ile arkadaşı şu sözleri dinlediler: «Büyük hakan size küskünüm doğrusu!..» Yabani adam buna karşılık verdi: «Sen mi? Neden küsüyormuşsun bakalım? Her iş düzelir üzülme!..» Öyle ise sana getirdiğim delikanlıyı bana ver ben de altınını geriye vereyim!..

Bay Cabi'nin Eşeği

Afacanın Öyküleri

Yazan: Necdet Rüştü

— 1 —

Bay Cabi minderinde bir gün oturuyordu,
İşte sabahtanberi düşünüp duruyordu!..
Derinden bir tasayla hiç çıkmıyordu sesi,
Çünkü köşkünün vardı kocaman bir bahçesi,
Oraya bakla, kabak, yemiş, sovan dikmişti,
Bu yaz bir sürü mahsul bahçede birikmişti!..
Satarsa edecekti bunlar çok fazla para,
Onları götürmeli, yalnız nasıl pazara?!...
Karısına dedi ki: «Gel.. Bir eşek alalım,
«Onunla taşıyalım, ticarete dalalım?...»
«Çok güzel.. olur..» dedi, karısı bayan Ülker,
Şöyle canlı, kuvvetli eşek alırsak eğer
Biz pazara taşırız bütün yeşillikleri,
«Artık parayla dolar cebimizin her yeri!..»

— 2 —

Bay Cabi geçirmişti sırtına caketini,
Hemen başına giydi kadife kasketini,
Evin az ötesinde bir at pazarı vardı,
Orada katır, kısrak, eşek satıyorlardı!..
Bay Cabi, para dolu cebinin sağı, solu,
Bastonuna dayanıp durmadan tuttu yolu!..

....

Gitti.. Pazarda buldu Bay Cabi dinç bir eşek,
Bu eşek çok dermanlı, fazla güçlüydi gerçek!..
Beş ileri, beş geri... Uyuşuldu pazarlık,
Hemen parayı saydı.. Onun olmuştu artık!..
Öğle vakti, çekerek eşeğin yularını,
Tutmuştu eve doğru köyünün yollarını!..

— 3 —

Cabi önde, eşek te arkada gidiyorken,
Adamcağız sevinip: «İşim oldu!..» diyorken,
Onların bu halini iki hırsız görmüştü:
Hırsızlardan birisi kötü dileğe düştü,
Dedi arkadaşına:
— «Şu eşeği çalalım,
«Yavaşça yularını çözüp geri alalım!..»
Fakat öbürü dedi:
—«O, yuları çekecek
«O zaman anlıyacak: Ardında yoktur eşek!..»
İkinci hırsız güldü:
—«Bunun da çaresi var,
«Çözdüğümüz yuları hemen başıma takar,
«Onun arkası sıra eşek gibi giderim,
«Geri dönüp bakarsa elbet bir yalan derim!»

— 4 —

Yuları çözüp taktı büyük hırsız başına,
Sonra eşeği verdi öbür arkadaşına:
Eşek pazara gitti, hırsız da eşek oldu,
Dört ayak yürüyerek yollarda çok yoruldu!
Geriye dönmüyordu yürüyorken Bay Cabi,
Hırsızı çekiyordu tıpkı bir eşek gibi!...

— 5 —

Tamam eve gelince Cabi döndü geriye,
Birdenbire bağırdı: «Sen kimsin, bu ne?..» diye!.
Hırsız ona dedi:
—«Çocukken yaramazdım,
«Annemi çok üzerdim, yerimde duramazdım!..
«Benim yaptıklarımdan sonunda annem bıktı,
«Her nasılsa ağzından şöyle bir dua çıktı:
«Tanrım!.. Bu haylaz çocuk cezayı senden bulsun,
«Senden bunu dilerim: Tıpkı bir eşek olsun!..»
İşte o günden sonra ben olmuştum bir eşek,
«Beni satın aldınız siz pazarlık ederek!..
«Evet!.. Siz para ile beni aldınız satın,
«Artık ya azat edin, ya bana yük taşıtın!..»
Bay Cabi hiç şaşmadan bu hırsıza dedi ki:
«— Annenin dileğile eşek olmuşsun peki,
«Sana yük taşıtırım artık yokuş, düz, sapa,
«Hem de, yemek yerine, ben vereceğim arpa!..»
Bay Cabi hemen koştu bu hırsızı dolaba,
Ona suyu çektirdi vurdu sopayı caba!..
Bay Cabi yapıyordu bu işi bile bile,
Çünkü yolda seyretmiş onları ayna ile,
Eşeği çalarlarken çıkarmamış sesini,
Merakla beklemişti bu işin ötesini!..

— 6 —

Bay Cabi üç gün takmış hırsızın ağzına gem,
Ona tamam iki gün arpa yedirmiş hem!..
Hırsızın çektikleri artık dayandı cana,
Aşırdığı eşeği geri getirdi ona,
Cabi gem'i çıkardı, onu dışarı saldı,
Üç gün yediği sopa yanına kazanç kaldı!..

NECDET RÜŞTÜ

CANGAZA İLE PALAVZ

— Cangaza!!.

— Ne var Palavuz?..

— Şu Hintillerinde romanı pek yaman değil mi?.

— Yaman Palavuzcuğum.. Hintillerinde dedin de aklıma geldi. Ben bir yıl Hint büyük denizinde bir gemi ile av yolculuğu yapıyordum. Karadan 300 kilometre kadar uzakta idi. Şöyle böyle 60 saatlik yol.. Köpeğim birdenbire yere sindi, kuyruğunu oynatmaya başladı. Tuhaf şey, toprakta değildik ki avı haber versin: Ama köpeğim şimdiye kadar beni hiç yanıltmamış, tavşan, keklik ne gördise ferma edip haber vermişti.

Ben yolculara:

— Önümüzde bir av! Belki karaya yaklaştık dedim. Herkes güldü. Ancak yarım saat geçmemişti ki denizciler kocaman bir köpek balığı avlamışlardı. Karnını yardıkları vakit içinden ne çıksa beğenirsin. Tam altı tane keklik, balığın karnında rahat rahat oturmuyor mu? İkisi kuluçkaya yatmış, üçüncüsü civciv bile çıkartmıştı. Köpeğim doğru haber vermişti. Bundan öyle sevindik ki kekliğin yavrularını güverteye çıkarttık, gemideki kara bir kedi yavrusu ile olan oyunlarına günlerce baktık, durduk. Keklikler öyle bol yumurta yapıyorlardı ki bütün yolculuğumuzda taze yumurta yemiş, durmuştuk.

— !!...

MASAL

Oduncunun Oğlu

Bundan bir çok yıl önce yoksul bir oduncu vardı. Yaz olsun, kış olsun, her gün ormandan kestiği odunları şehire götürüp satardı. Eline geçen para ile güçlükle yaşardı.

Bir gün bu oduncunun bir oğlu doğdu. Onu her gören zekâ ile pırıldıyan gözlerine bakarak:

— Bu çocuk çok akıllı olacak! derdi.

Yıllar geçtikçe çocuk gerçekten çok akıllı oldu. Bu hal babasının da gözünden kaçmadı. Oğlu on dört, on beş yaşına geldiği zaman:

— Yavrum, dedi, sen burada, benim yanımda kalırsan benim gibi bir oduncu olursun, bin güçlükle ekmeğini kazanırsın. Oysa ki sende şimdiye kadar pek az kişide görülmüş büyük bir zekâ var. Şehire git, doktorluk öğren!

Çocuk merakla sordu:

— İhtiyar yaşında sana kim yardım edecek?..

Babası cevap verdi:

— Sen merak etme!. Ben de, annenle beni besliyecek kadar daha kuvvet var. Kesip satacağım odunlarla iki ihtiyarın boğazına yetecek bir kuru ekmeği pek güzel kazanabilirim. Sen şimdi gidip çalışırsan ileride hem çok kazanırsın, hem de bize daha iyi bakarsın...

— Şehirde bana parasız doktorluk öğretirler mi?

— Sen onu da düşünme!.. Benim çok iyi bir müşterim var. Ünlü bir doktordur. Her gün yüzlerce kişi kapısında sıra bekler. Seni oraya uşak olarak veririm. Sen de gözünü açarsın. Bir yandan boğaz tokluğuna her işi yaparken bir yandan da onun değerli bilgilerini öğrenmeğe çalışırsın.

Çok geçmeden oduncu oğlunu gerçekten şehirdeki ünlü doktorun yanına uşak verdi. Çocuk ta babasının dediği gibi gözünü açıp doktorluk öğrenmeğe çalıştı.

Şimdi; belki, bana «oduncunun oğlu niçin parasız bir okulaya gitmedi?» diye sorarsınız... Durunuz, size onu da anlatayım:

Eski zamanlardaki insanlar okumağa meraklı değildiler. Onlar bilginin, öğrenmenin tadını tatmamışlardı. Bu yüzden o vakitlerdeki fen ve bilgi de bu kadar ileride değildi. Bugünkü ulusal varlıkların yarattığı parasız, güzel Okulaların hiç biri yoktu. Kendi kendilerine çalışıp çabalıyan ve bir çok didinmelerden sonra azıcık bir şey öğrenebilen tek tük insanlara ilimen [*] gözile bakılırdı.

Bir çok kereler bu ilimenler fena yürekli insan olurlardı. Bildiklerini hiç kimseye öğretmek istemezlerdi. İşte, oduncunun oğlunun gittiği doktor da böyle bir insandı. Kendi bildiklerini başkalarının öğrenmesini istemezdi. «Öğrenecek olurlarsa hastalarımı elimden kaparlar» diye korkardı.

Diğer bilgiler gibi o zamanki doktorluk ta pek geride idi. Bütün iş, gelen hastalara ağrısı varsa kuru kök ve yapraklardan yapılmış bir toz vermekten veya bir su içirmekten, yarası varsa tımar etmekten başka bir şey değildi. Apaçık bir şey ki bu hastaların pek azı iyi olurdu. Hele yaralılar günlerce, aylarca dertlerinden kurtulamazlardı. Çünkü o sıralarda insanlar mikrobun ne olduğunu bilmediklerinden tımarlar temiz yapılamazdı. Yara ya günlerce işlerdi, yahut büsbütün büyüyüp hastayı öldürürdü.

Sözün kısası oduncunun oğlu yıllarca doktorun hizmetinde kaldığı ve gözlerini dört açtığı halde hiç bir şey öğrenemedi. Çünkü doktor demin de dediğim gibi bildiklerini hiç kimseye öğretmemek için elinden gelen kurnazlığı yapıyordu. Bu gidişle; çocukcağız ölünceye kadar doktorun yanında kalsa gene hiç bir şey öğrenemiyecekti.

O yıllarda bilmem nasıl oldu, birdenbire bir kıtlık çıktı. Bağları, bahçeleri, tarlaları böcekler sardı. Bunlar ekinleri ve yeşillikleri kemirdiler. Çiftçileri, bahçıvanları zarara soktular. O ülkedeki insanlar toprağı ekip biçerek geçindikleri için birdenbire yoksulluğa düştüler.

Aradan iki, üç yıl geçmeden doktorun da hastaları azaldı. Çünkü kıtlık yüzünden parasız kalan halk doktora gidemez oldu. Doktor da kazancının azaldığını ve ekmeğin pahalılaştığını görünce oduncunun oğluna yol verdi.

Çocukcağız ister istemez babasının yanına döndü. İşin kötülüğüne bakın ki adamcağız iki gündenberi inliye inliye kulübesinde yatıyordu. Çünkü odun keserken baltasının keskin kenarını ayağına çarpmıştı, kocaman bir yara açılmıştı. Üstelik bir de bacağı ta kalçasına kadar şişmişti.

Kıtlık, hastalık ve işsizlik içinde bunalan baba oğlunu karşısında görünce kederinden az kalsın çıldıracaktı. Öyle ya; zavallılar o sıralarda günlerce bir lokma bile ekmek bulamamışlardı. Artık şehirlilerde oduna verecek para kalmamıştı. Hem para bulsa bile çarşıda ekmek bulmak pek güçtü. Bu yüzden karı koca bir çok günlerini ormandan topladıkları yaban yemişlerile geçirmişlerdi. Bereket versin ekinleri, yeşillikleri kurutan böcekler henüz ağaçlara saldırmıyorlardı. Onlar da eskisi gibi her yıl yapraklanıyorlar ve yemişlerini veriyorlardı.

Akıllı çocuk biraz konuşur konuşmaz anasile babasının ne büyük bir sıkıntıda olduklarını anladı. Hemen koluna boş bir sepet takıp kulübeden dışarı fırladı. Koşa koşa ormana daldı. Hastalıktan ötürü babasının toplıyamadığı yaban yemişlerini aramağa koyuldu.

Bu orman çok büyüktü. Bazı yerlerindeki ağaçlar o kadar sık idiler ki altlarından geçenler çoktan güneşin battığını ve karanlık gecenin yaklaştığını sanırlardı.

Çocukcağız yaban yemişi ararken bir aralık böyle bir yere geldi. Kafasını kaldırarak ve gözlerini kırpıştırarak dallara bakarken bir kurbağa vraklaması duydu. Bunun ardından binlerce, belki milyonlarca kurbağa birden bağırdı. Ormanın içi pek çirkin ve insanın kulağını tırmalayıcı seslerle doldu. Çocukcağız sanki başına bir boş gaz tenekesi ile hızlı hızlı vuruluyormuş gibi sersemledi. Kendi kendine «bu kadar kurbağa nereden çıktı?» diyerek hemen geri dönüp oradan kaçmak istedi. Yere bakar bakmaz şaşırıp kaldı.

Çünkü biraz evvel kuru, kahve rengin de olan ormanın içi yemyeşil olmuştu.

— Öteki yüze geçin —

[*] *Âlim.*

Çocuğun dört yönündeki göz alabildiği kadar uzayıp giden yerler hep yeşil kurbağalarla dolmuştu.

Bu patlak gözlü çirkin hayvanlar çömeldikleri yerden çocuğa bakıyorlar ve hiç durmadan vraklayorlardı. Çocukcağız bir aralık kurbağaları ürkütüp geldiği tarafa dönmek istedi. Fakat hayvanların hiç birini yerinden kımıldatamadı. Bununla beraber kurbağalar çocuğun gitmek istediği tarafın karşısında bir yol açtılar. Sanki onun oradan gitmesini yalvarır gibi bağrışlarına acıklı bir hal verdiler.

Oduncunun oğlu ister istemez o tarafa doğru yürüdü. Kurbağalar da bir tabur olup hemen peşine düştüler. Bağırtılarını güzel bir uyuma [*] çevirdiler.

Çocukcağız milyonlarca kurbağanın önünde bir Komutan gibi yürüdü. Arkasındaki gürültülü mızıka da sanki şöyle çalıyordu:

Vırık, vırık, vırık!.
Gönüllerimiz çoktanberi kırık,
Çünkü kralımız şuracıkta tıkık.
Vrarak, vrarak, vrarak!.
Gözümüzün yaşını akıtarak
Sana yalvarırız: Derdimize bak.
Vrırık, vrırık, vrırık!.
Bu kederden oldu sesimiz kısık,
Güzel yurdumuz baştan başa yıkık.
Vrırık, vrırık, vrırık!.
Ulu başbuğumuzu kurtararak

Ol mutumuza [*] tükenmez bir kaynak

Çocukcağız önde kendisi, arkada kurbağalar olduğu halde yürüye yürüye biraz sonra bir alana geldiler. Bu alanın ortasında ulu bir çınar vardı. Çınarın altında da ufacık, demir bir sandık duruyordu.

Kurbağalar çocukcağızı sandığa kadar götürdüler. Şarkılarını daha hızlı söylemeğe başladılar. O zaman oduncunun oğlu Vraklamalar arasında kulağına gelen sözlerin ne demek olduklarını anlar gibi oldu. Hemen iğilip yerdeki demir sandığa dikkatle baktı. Biraz uğraşınca paslı kapağını açtı. İçinden pat! diye bir yeşil kurbağa sıçradı. Bunu gören öbür kurbağalar sevinçlerinden bir deli gibi zıplamağa başladılar.

Fakat bu sevinç çok sürmedi. Hepsi birdenbire oldukları yerde durup gözlerini krallarına çevirdiler. Çünkü o sırada sandıktan çıkan minimini kurbağa gitgide büyüyordu. Yavaş yavaş bir tavuk kadar, sonra bir kedi kadar oldu. Biraz daha geçince bir fil kadar büyüdü. En sonunda; Tarzanın Afrika ormanlarında rastgeldiği otuz metre uzunluğundaki korkunç hayvanlar gibi Koskocaman bir şey oldu.

Çocukcağız önünde büyüyen kurbağanın patlak, korkunç gözlerine korku ile bakıyordu. «Acaba bu işin sonu ne olacak?» diye titreyip duruyordu.

Kurbağa; büyümesi bitince bir fıcı kadar büyük gözlerini çocukcağıza dikerek gök gürültüsü gibi bağırdı:

— Pis insan yavrusu!.. Benim gibi bir kurbağa kralını ne diye paslı bir demir sandığa tıkarsınız?

Oduncunun oğlu kekeliyerek cevap verdi:

— Benim haberim yok. Ben kimseyi bir yere tıkmadım.

Kurbağa bir daha bağırdı:

— Biliyorum, beni tıkayan sen değilsin. Fakat o da senin gibi bir insan oğlu idi. Hapis kaldığım beş yıl içinde o kadar kızdım ki ilk karşılaşacağım insan oğlunun boynunu kıracağıma and ettim. Bu zaman içinde zavallı ulusum da pek kederli günler geçirdiler. Hapis olduğum sandığın yanından ayrılmadılar. Yıllardanberi kurtların, böceklerin peşinden koşmadılar. Aç kaldılar, susuz kaldılar ve göz yaşı döktüler. Bunların cezasını hep sen çekeceksin!.. dedi. Sonra hiddetle kocaman çatal dilini uzatıp çocukcağızın yüzüne doğru salladı. Bereket versin kurbağanın dili çocukcağızın hiç bir tarafına değmedi. Fakat rüzgârı o kadar kuvvetli idi ki zavallıcık ayakta duramadı. Hemen yere devrildi.

Bununla beraber oduncunun oğlu yürekliliğini elden bırakmadı. Bütün aklını, zekâsını başına topladı. Yattığı yerden kurbağa kralına kurnazca bağırdı:

— Ne diyorsun?.. Bu sandıktan mı çıktın?.. Yalan söylüyorsun!.. Sen bu sandığa sığamazsın?..

Kral güldü:

— Demin oradan çıktığımı görmedin mi?

— Sandığı açınca bir kurbağa sıçradı ama şunların arasına gidip karıştı. Sen o değilsin!..

— Ya ufalıp bu sandığa girersem ne dersin?..

— O zaman her istediğini yaparsın. Sade boynumu değil, belimi de kırarsın?.

Bunun üzerine kurbağa kralı ufalmağa başladı. Eski halini alıp sandığa girdi. Oduncunun oğlu hemen sandığın kapağını kapatıp üzerine oturdu ve:

— Ey nankör hayvan!. diye bağırdı. Seni hapisten kurtaran insana niçin fenalık yapmak istiyorsun?.. Seni bir yaramaz çocuk bir demir sandığa kapadı ise benim ne suçum var... Anladığıma göre o yaramaz çocuğun yüzünden yüz binlerce insan zaten ceza çekiyorlar. Çünkü beş yıldanberi yeryüzünü böcekler sardı. Bütün kurbağa ulusu etrafına toplandığı için yeryüzündeki böcekler iyice çoğaldılar. Ekinleri kemirdiler; bağları, bahçeleri kuruttular. İnsanlar açlıktan, kıtlıktan kırılıyorlar. Bu yetmiyormuş gibi bir de seni kurtaran zavallı bir çocuğun boynunu koparmak istiyorsun.. İşte; şimdi ölünceye kadar burada kal da iyilik bilmemezliğin cezasını çek!.

Bu sözler kurbağa kralına kendisinin gerçekten haksız olduğunu anlattı. Sesini tatlılaştırarak oduncunun oğluna sandığı açmasını yalvardı. Bu iyiliğe karşı çok değerli bir armağan vereceğini söyledi.

İlkönce çocuk kurbağa kralının güzel sözlerine kapılmak istemedi. Fakat milyonlarca kurbağanın yalvarır gibi bağırdıklarını ve kederli kederli baktıklarını görünce «ne olursa olsun» diyerek kutuyu açtı. Kapsığını salıverdi.

Bunun üzerine kral gerçekten sözünü tuttu. Sandıktan çıkar çıkmaz sıçrıya sıçrıya ağaçların arasında kayboldu. Beş dakika geçmeden ağzında süt gibi beyaz ince bir çomak ile geri geldi. Onu oduncunun oğluna vererek:

— Bunu iyi sakla!.. Hangi yaraya sürersen hemen iyi olur, dedi.

Bundan sonra kurbağalarla oduncunun oğlu birbirlerinden ayrıldılar. Fakat kurbağalar krallarını hapseden yaramaz çocukların bulunduğu o ülkede kalmak istemediler. Başka yere gittiler. Bunun üzerine büsbütün çoğalan böcekler bir, iki yıl içinde ağaçları da kuruttular ve orasını bugünkü coğrafya kitaplarında görülen büyük bir çöle çevirdiler.

Diğer taraftan kulübesine dönen oduncunun oğlu «kurbağanın söyledikleri acaba doğru mu?» diyerek onun verdiği beyaz çomağı babasının bacağına sürdü. Bir iki saat geçmeden adamcağızın hem şişi indi, hem yarası kapandı. Bunun üzerine çocukcağız anasile babasını yanına alıp hep birlikte o kıtlık ülkesini bıraktılar. Dünyanın en büyük şehrine gidip yerleştiler. Orada oduncunun oğlu, kurbağanın verdiği armağanla her türlü yarayı iyi etti, ve yeryüzünün o zamanki en ünlü yara doktoru oldu.

BAYAN NİNE

[*] *Saadetimize*
[*] *Ahenge.*

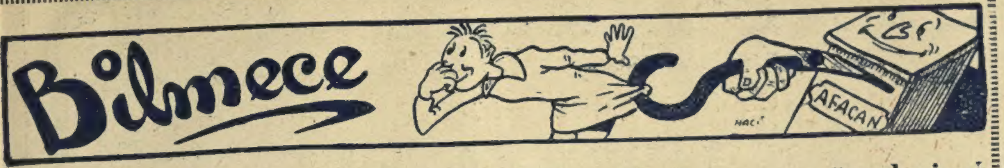

Bu haftaki bilmecemiz resimlidir. Zarflarınızın üzerlerine, aşağıdaki kesiği yapıştırarak (*İst. Posta kutusu 617 Afacan 29 uncu bilmece işmeni*) adresine 4 hafta içinde yollayınız.

Bu resimlerdeki insan başları Türk alfabesindeki harflerden yapılmıştır. Ancak bu harfler karışık çizildiği için iyice okunamıyorlar. Siz bu harfleri sırasile bularak bize bildiriniz. Bakalım bilmeceyi doğru çizebilecek misiniz? Bu bilmecemizi doğru çözenler arasından 75 okuyucumuza çok değerli armağanlar sunacağız.

24 numaralı kelimeli bilmecemizi doğru çözenler arasından armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz. Armağanlar her Cumartesi günleri öğleden sonra saat 13 den 17 ye kadar Cağaloğlu yokuşunda No. 40 ÜLKÜ basımevindn dağıtılmaktadır.

Bir cam hokka kazanan:

Beşiktaş 46 ncı ilkmek. S. 2/A No. 48 Oğuz Demir.

6 aylık abone kazanan:

Kayseri askerî hastane operatörü Bay Sabri Ertnir oğlu Ayhan Ertenir.

Bir şişe kolonya kazanan:

İst. 24 üncü ilkmek. S. 5 No. 309 Tanay Ülgenalp. (Birer ufak resimlerinizi gönderiniz)

Birer Miki kitabı kazananlar:

Bursa orta mek. S. 1/A No. 2 Cahit, Galatasaray lisesi S. 6/2 No. 633 Turgut İlhan, Beyoğlu Kurdelâ so. No. 93/2 Aftan, Bostancı 1 inci ilkmek. S. 5 No. 82 Kenan, Üsküdar M. O. M. S. 3/A No. 528 Macit, Kabataş erk. lisesi S. 1/B No. 326 Fahrettin Şenes, Ankara Yenişehir Selânik cad. No. 43/A Nasuhi Onuk.

Birer şekerleme kazananlar:

Beyoğlu 54 üncü ilkmek. S. 2 No. 633 M. Lûtfi, Burdur orta okul S. 1 No. 202 İbrahim, Bursa Hisar ilkmek. S. 5 No. 49 Süleyman, Şişli Osmanbey Afitap so. No. 5 A. Oktay, Edirne İst. yolu Rifat ef. so. No. 11 Lebip, Beylerbeyi 27 nci ilkmek S. 5/B No. 105 Sait, Beşiktaş Yenimahalle Yıldız posta cad. No. 4 Pekmezyan, İzmir Kâtipoğlu kızılçuller cad. No. 12 Şehvare, Beyoğlu 24 üncü ilkmek. S. 3 No. 191 Necmi, Beşiktaş 19 uncu ilkmek. Altan İmece.

Birer masal kitabı kazananlar:

İst. Darüşşafaka lisesi No. 126 H. Koray, Haliç - Fener İokimyon Rum kız lisesi S. 4 No. 13 Leonidis, Kasımpaşa Zincirlikuyu Gedik Apti camisi karşısı No. 220 Celâsun, Ankara M. M. V. Levazım 1 inci şubede Bay Hikmet kızı Nevin, Beşiktaş 46 ıncı ilk okul No. 294 Riza Öğrencik, İst. Devlet Matbaası lito şefi Bay İhsan oğlu Mansus, Topkapı Arpa camisi yokusu No. 43 Faruk, Galatasaray lisesi B. K. S. 4/2 No. 136 Orhan, Bakırköy ilkmek. No. 180 Neclâ Konsu, İst. 18 inci ilkmek. S. 1 No. 352 Aydın Akış, Beşiktaş 20 nci ilkmek. No. 257 Hulûsi, Aksaray 45 inci ilkmek. S. 4 No. 107 Nihat, Çanakkale hava rasat müdürünün oğlu Togan, İzmit Ulu-Gazi mek. S. 3/A No. 130 Behzat, Davutpaşa orta mek. S. 1/D No. 571 Riza.

Birer paket çikolata kazananlar:

Heybeliada ilkmek. S. 4 No. 52 Nejat Tumer, İst. 5 inci mek. S. 4 No. 193 Ali Beceren, Üsküdar 19 uncu ilk okul S. 1/A No. 84 Güzide, İst. Kız lisesi S. 2/A No. 53 Semiha, İst. erk. lisesi S. 1/A No. 45 Sabri, İst. erkek lisesi S. 1/F No. 1379 Feridun Güler, İzmit Ulu Gazi mek. S. 3/B No. 210 Lâtife, Samatya biçki dikiş dersanesinde No. 22 Hikmet, Eskişehir Ülkü mek. S. 3 No. 341 Edağur, Adana erk. lisesi S. 2 No. 637 Hüseyin, İst. kız muallim mek. S. C No. 338 Şükran, İst. Bulgar çarşısı Arpasuyu so. Bay Nusret apart. Leondros İst. 45 inci ilkmek. No. 50 Sabahattin Dinçer, İst. kız lisesi No. 82 Halise.

Birer paket bisküit kazananlar:

Ankara San'atlar mek. İhzarî 1 No. 79 İ. Özkaran, Ortaköy Tahmançaş ilkmek. No. 347 Peruz, Bursa Tuzpazarı No. 173 Sıtkı, Adapazarı orta mek. S. 1/A No. 172 Hayri, Beşiktaş 18 inci okul S. 3/D No. 25 Faruk İsmail, Lâleli Vidinli Tevfikpaşa cad. No. 9 Özcan, Beyoğlu 15 inci ilkmek. Ferihan Zeki, İst. 44 üncü ilkmek. No. 452 C. Yılmaz, İst. Vefa lisesi 524 Selim, Bostancı 1 inci mek. S. 5 No. 155 Arif, Çapa kız muallim mek. S. 1/E No. 345 Malike, Beyoğlu Balatasaray lisesi No. 1183 İzak, Adapazarı orta mek. S. 1/B No. 230 Osman Nurettin, İnegöl Gazipaşa mek. S. 3 No. 192 Fehmi, Zonguldak Soğuksuda bakkal Hamdi yanında İhsan, İst. 20 inci ilkmek. S. 3 No. 130 Nurettin, Çorlu Şucaattin mek. S. 4 No. 61 Refik, Adapazarı orta mek. No. 113 Fatma, Bakırköy Bezezyan lisesi Agop, İzmir Fevzipaşa mek. S. 3 No. 28 Mustafa, İst. kız lisesi S. 1/A No. 42 Türkân Işık, Samsun devlet demiryolları atölye şefi Bay İhsan oğlu Sadrettin, Tarsus Duatepe mek. S. 4/B Hasan Tural, Üsküdar Selimiye Şerif kuyu so. No. 62 Hatice, Kandilli kız lisesi No. 261 muammer Uraz.

— SON —

ARMAĞAN KAZANANLAR

1 — Bursa Setbaşı No. 65/71 Bay Doğan bir senelik abone, 2 — Eyüp orta mek. S. 2/A No. 481 Bay Ali bir para çantası kazanmışlardır.

AFACAN Bilmece kesiği No. 29

Basıldığı yer: ÜLKÜ BASIM EVİ

Sayısı **5** Kuruştur .

AFACAN

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Yıl: **3.** Perşembe **6** Haziran **1935** Sayı **29.**

Genel yazı işleri direktörü : *M. FARUK GÜRTUNCA*

Yıllığı :	250 *Kuruş*	İşlere bakılan yeri
Altı aylığı :	125 *Kuruş*	*İstanbul — Cağaloğlu yokuşu 40*
Üç aylığı :	75 *Kuruş*	*numarada ÜLKÜ Basımevi*
Dış ülkelere yıllığı	500 *Kuruş*	Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 29

224 — Pire Nuri zavallı polisin koluna komiser şeritleri dikmişti. Onu büyük bir kimse sanan gelen geçen askerler selâm verip ilerliyorlardı.

225 — Bir kışlanın önünden geçerken nöbetçiler de selâma durunca kendi kendine şaşıp kaldı. Bu da ne demekti. Acaba kendisile alay mı ediyorlardı?

226 — En sonra komiserinin karşısına gelince şaşırdı, kaldı. Kollarına bir de bakınca ne görsün, yaramaz Pire Nuri şeritlerle orasını doldurmamış mı?

227 — Sonra doğru terzi Mişona koşarak «bu ne rezalet, kollarımı şeritle doldurmuşsunuz. Ben küçük bir polisim. Siz beni komiser yaptınız, azar işittirdiniz» dedi.

228 — Terzi, Pire Nuriye: «Şeritleri söktüm, sen de şunun düğmelerini tamamlayıver, bak kopmuş, güzelce dik bakayım» dedi.

229 — Pire Nuri yere oturdu. Sözüm ona düğmeleri yerli yerine dikmeye başladı. İğneyi sokuyor, çıkarıyor, havaya kaldırıyordu. Kimbilir, yerliyerine mi dikiyordu düğmeleri?..

230 — Polis caketini almış, sıraya geçmişti. Komiser gelip kendilerini gözden geçirecekti. Ancak, bizim poliste tutgunluk vardı. Caketi acaba gene yanlış mıydı?.

231 — Gerçekten öyle idi. Pire Nuri düğmeleri öyle biçimsiz dikmişti ki caket iğri büğrü duruyordu. Komiser bunu görünce çok kızdı.

232 — Hem şerit takma, hem düzgün gezmemek suçundan zavallı polisi hapishaneye gönderdi. O da Pire Nurinin yüzünden süklüm püklüm içeri daldı.

— Bitmedi —